

Sygn. VUa 18/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Beata Łapińska (spr.), SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: sekr.sądowy Alicja Jesion

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 marca 2013r. sygn. IV U 94/12

oddala apelację.

Sygn. akt V Ua 18/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 lutego 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych w T. w sprawie Nr (...) odmówił wnioskodawcy S. W. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy podnosząc, iż w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 30 czerwca 2011 roku wnioskodawca nie doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Pismem z dnia 21 marca 2012 roku ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji, podnosząc, iż decyzja jest krzywdząca bowiem w trakcie wypadku doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 6 kwietnia 2012 roku wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc, iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa

Wyrokiem z dnia 12 marca 2013 r., wydanym w sprawie IV U 94/12, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy S. W. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 30 czerwca 2011 roku w wysokości odpowiadającej 2% uszczerbku na zdrowiu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Wnioskodawca S. W. był zatrudniony w Spółce Jawnej (...) w T. na stanowisku tynkarza.

W dniu 30 czerwca 2011 roku wnioskodawca w trakcie pracy został napadnięty. W trakcie napadu wnioskodawca doznał urazu głowy z raną ciętą okolicy skroniowej lewej długości 7-8 cm oraz stłuczenia obu przedramion.

Na skutek wypadku u wnioskodawcy powstała blizna o długości 6 cm. Szerokości 1 cm okolicy skroniowej lewej, w obrębie skóry owłosionej, widoczna z kilku metrów. Blizna jest nieruchoma do podłoża z ubytkiem tkanek miękkich w dnie blizny. Doszło do uszkodzenia mięśnia skroniowego oraz czepca ścięgniętego. B. wpływa na funkcjonowanie układu ochronnego głowy jakim jest skóra.

W wyniku wypadku wnioskodawca nie doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z przyczyn neurologicznych i psychiatrycznych.

Stwierdzony uraz powłok ochronnych głowy skutkuje powstaniem 2 % uszczerbku na zdrowiu

Dokonując oceny materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i nie budzące wątpliwości dowody w postaci zebranych w aktach sprawy dokumentów oraz dokumentów zawartych w załączonych aktach organu rentowego. Jak wskazał Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie sporządzone były opinie biegłych z zakresu neurologii B. B. (2), psychiatrii B. J. i chirurgii M. K. (1) i R. K. (1). Biegli psychiatra i neurolog w sposób jednoznaczny i szczegółowo wskazali, iż w obrębie ich specjalności nie zaistniał uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy. Biegły chirurg M. K. wskazał, iż z punktu widzenia chirurgii u wnioskodawcy występuje stały uszczerbek na zdrowiu związany z wypadkiem przy pracy w dniu 30 czerwca 2011 roku w wysokości 2 %.

Z wnioskami biegłego co do zaistnienia uszczerbku na zdrowiu nie zgodził się ZUS, wnioskodawca zaś kwestionował wysokość stwierdzonego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd Rejonowy wskazał, że biegły w opinii uzupełniającej szczegółowo ustosunkował się do zarzutów stron, a odnosząc się do zarzutów ZUS wskazał, iż przyczyną ustalenia zaistnienia uszczerbku na zdrowiu nie jest szpecący charakter blizny, a jej skutki w aparacie ochronnym głowy jakim jest skóra.

Odnosząc się do wniosków biegłego ZUS w znacznej części ponowił uprzednio zgłoszone zarzuty dotyczące oceny blizny jako szpecącej i wskazał, iż biegli psychiatra i neurolog nie stwierdzili uszczerbku na zdrowiu.

Zarzuty te, w ocenie Sądu Rejonowego były o tyle niezrozumiałe, iż biegły chirurg oceniał zaistnienie uszczerbku na zdrowiu z punktu widzenia swojej specjalności, nie wypowiadał się o skutkach wypadku w zdrowiu psychicznym wnioskodawcy oraz w pracy jego układu nerwowego.

Sąd Rejonowy mając na uwadze, iż wnioskodawca ponowił zarzut ustalenia zaniżonego uszczerbku na zdrowiu Sąd dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego chirurga R. K. (1), który w swojej opinii przedstawił wnioski tożsame z wnioskami M. K..

Wnioskodawca zgodził się z wnioskami biegłego, ZUS zaś wskazał, iż ponawia zarzuty dotyczące opinii biegłego M. K..

Odnosząc się do stanowiska ZUS Sąd Rejonowy wskazał, że do zarzutów tych biegły M. K. szczegółowo odniósł się w opinii uzupełniającej zaś biegły R. K. w swojej opinii zawarł już argumentację odpowiadającą na zarzuty ZUS.

U wnioskodawcy w skutek wypadku doszło do uszkodzeń skóry głowy powodujących jej zbliznowacenie. Skóra jest organem stanowiącym zewnętrzną powłokę ciała pełni wiele funkcji m.in.:

- izolacja środowiska wewnętrznego od zewnętrznego (czynników fizycznych, chemicznych i biologicznych)
- termoregulacja

- udział w gospodarce wodno-elektrolitowej (gruczoły potowe)
- odbiór bodźców ze środowiska zewnętrznego (dotyk, ból, ciepło, zimno)
- melanogeneza (chroni organizm przed mutagennym promieniowaniem ultrafioletowym)
- wchłanianie niektórych substancji
- gospodarka tłuszczowa
- gospodarka witaminowa (synteza prowitaminy D z 7-dehydrocholesterolu)
- wydzielanie dokrewne i reakcje odpornościowe (skóra zawiera komórki L. należące do A.)

W ocenie Sądu Rejonowego blizna powstała u wnioskodawcy upośledza powyższe funkcje i tym samym negatywnie wpływając na funkcjonowanie organizmu. Biorąc pod uwagę rozmiar blizny, jej powierzchnię i położenie na głowie skutków tych Sąd rejonowy nie mógł zignorować. Tych negatywnych skutków, jak wskazał sąd pierwszej instancji, nie uwzględnia powyższy załącznik, tym samym by uwzględnić te negatywne skutki należało zastosować analogię przy ich ocenie co też uczynił biegły.

Z tych względów argumentacja ZUS w ocenie Sądu Rejonowego nie znalazła uzasadnienia, a tym samym opinie biegłych chirurgów Sąd Rejonowy uznał za jednoznaczne, zupełne i nie budzące wątpliwości, co do wniosków, a tym samym wnioski biegłych stanowiły podstawę ustaleń w sprawie.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie jest zasadne.

Sąd Rejonowy przywołał treść art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych (Dz.u. Nr 199, poz.1673 ze zm.). Następnie wskazał, że dokonanie ustalenia stopnia uszczerbku następuje zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. 234, poz.1974).

Działając w oparciu o powyższe rozporządzenie ZUS ustalił u wnioskodawcy 0% uszczerbek na zdrowiu. Wnioskodawca nie zgadzając się z powyższym ustaleniem złożył odwołanie od decyzji organu rentowego inicjując niniejsze postępowanie. Stanowisko stron zostało zweryfikowane przez Sąd rejonowy w trakcie postępowania dowodowego, które wykazało, iż rzeczywisty uszczerbek na zdrowiu S. W. wyniósł 2%. Biegli z zakresu chirurgii M. K. i R. K. wskazali precyzyjnie i jednoznacznie dlaczego ustalili uszczerbek w takiej wysokości. Dlatego Sąd Rejonowy uznał, że u wnioskodawcy zaistniał 2% uszczerbek na zdrowiu. Powyższe skutkowało prawem wnioskodawcy do odszkodowania w wysokości odpowiadającej 2% uszczerbku na zdrowiu.

Powyższy wyrok w całości apelacją zaskarżył organ rentowy zarzucając mu:

- naruszeniem prawa materialnego, a mianowicie art. 11 ust. 1-3 ustawy z dnia 30.10.2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz.1673 ze zm.) w zw. z poz. 1a załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. 234, poz.1974) przez błędne przyznanie wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w wysokości odpowiadającej 2% uszczerbku na zdrowiu, podczas gdy wnioskodawca nie ma prawa do odszkodowania, gdyż uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy z tytułu wypadku wynosi 0%.

Wskazując na powyższe organ rentowy wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Wnioskodawca w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i prawne, jako znajdujące oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, jak również podziela dokonaną przez ten Sąd ocenę stanu faktycznego i wyciągnięte z tej oceny wnioski.

Niewątpliwie rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy wymagało wiadomości specjalnych z zakresu medycyny. Tym samym prawidłowo Sąd I instancji dopuścił dowody z opinii dwóch biegłych chirurgów, a także psychiatry oraz neurologa, lekarzy o specjalnościach odpowiadającym schorzeniom, na które skarży się odwołujący i których doznał w wyniku wypadku przy pracy.

Mimo, iż apelujący nie podniósł wprost zarzutu naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 233 k.p.c poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, to jednak z treści uzasadnieni apelacji wynika, iż kwestionuje dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę opinii biegłych, w tym przede wszystkim opinii dwóch biegłych chirurgów M. K. (1) i R. K. (1), bowiem te opinie były podstawą rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej kontroli opinii biegłych pod względem ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Skarżący w uzasadnieniu apelacji, w ocenie Sądu II instancji, podejmuje jedynie polemikę z oceną i rozważaniami dokonanymi przez Sąd I instancji a odnoszącymi się do pisemnych opinii biegłych i wniosków przez nich poczynionych, w tym również opinii uzupełniających, na których to dowodach oparł się Sąd Rejonowy dokonując zasadniczych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. W ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy uzyskał od biegłego chirurga M. K. (1) już pierwszą opinię, która jest zrozumiała i wszechstronna, a następnie na skutek zarzutów organu rentowego zażądał od biegłego wydania dodatkowej opinii uzupełniającej a nawet dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego chirurga R. K. (1), który wydał opinię w sprawie tożsamą we wnioskach z opinią biegłego M. K. (1). Sąd Rejonowy dysponował więc opiniami, których treść i wnioski nie budziły żadnych wątpliwości zarówno sądu pierwszej instancji, jak i nie budzą wątpliwości Sądu Okręgowego.

Zdaniem Sądu II instancji sporządzone opinie przez dwóch biegłych chirurgów (w tym opinia uzupełniająca) w pełni zasługują na wiarę, albowiem zostały wydane przez osoby posiadającą specjalistyczną wiedzę medyczną, po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską wnioskodawcy oraz zastrzeżeniami zgłaszanymi przez organ rentowy w toku procesu. Autorzy opinii w przekonaniu Sądu legitymuje się wysoką wiedzą medyczną, doświadczeniem zawodowym oraz znajomością zasad orzeczniczych. Sąd Okręgowy dał w pełni wiarę zawartym w opiniach wnioskodawcy, bowiem przekonywujące i obejmują pełną ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy. Biegli w sposób niebudzący wątpliwości uzasadnili, że stan zdrowia odwołującego powoduje, iż procentowy uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem przy pracy w dniu 30 czerwca 2011 r. wynosi 2% według załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 234, poz. 1974).

Podnieść należy, iż biegły chirurg M. K. (1) rozpoznał u wnioskodawcy bliznę ściągającą po ranie tłuczonej głowy okolicy skroniowej lewej z uszkodzeniem mięśnia skroniowego i czepeca ścięgnistego powodujący stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2 %, wskazując na punkt 1a tabeli uszczerbków (rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r.) tj. znaczne uszkodzenie powłok czaszki, rozległe ściągającej blizny w zależności od rozmiaru. Tym samym, wbrew stanowisku apelującego, wskazany punkt rozporządzenia dotyczy nie tylko uszkodzeń powłok czaszki, ale czego wydaje się nie

zauważać organ rentowy także rozległych i ściąających blizn. U wnioskodawcy w wyniku wypadku przy pracy powstała blizna ściąająca o długości 6 cm i szerokości do 1 cm w okolicy skroniowej lewej, widoczna z kilku metrów. Przy ustalaniu procentowego uszczerbku na zdrowiu biegły wziął pod uwagę obraz kliniczny choroby, stopień uszkodzeń, brak powikłań w leczeniu chirurgicznym. Ponadto biegły w pisemnej opinii uzupełniającej w sposób klarowny i jasny odniósł się do zarzutów organu rentowego zgłoszonych w piśmie z dnia 8 listopada 2012 r. i wskazał, że kwestionowanie jego opinii a więc opinii biegłego chirurga przez organ rentowy, powołując się na opinie biegłych neurologa i psychiatry w zakresie punktu 1a rozporządzenia, jest nieprawidłowe. W ocenie Sądu Okręgowego, podzielając opinie biegłego M. K. (1), opinie biegłych z zakresu neurologii i psychiatry nie mogą być w tym przypadku brane pod uwagę, ponieważ opiniowanie w zakresie chirurgii ogólnej jest poza zakresem kompetencji tych biegłych.

Mając powyższe na względzie należało uznać iż Sąd I instancji prawidłowo ocenił, iż wypadek, który miał miejsce w dniu 30 czerwca 2011 roku spowodował u wnioskodawcy stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2%, a więc podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 11 ust. 1-3 ustawy z dnia 30.10.2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych jest chybiony. S. W. spełnił przesłanki określone w tym przepisie uprawniające go do przyznania mu prawa do jednorazowego odszkodowania.

W tym stanie Sąd Rejonowy zasadnie zmienił zaskarżoną decyzję strony pozwanej przyznając wnioskodawcy S. W. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 30 czerwca 2011 roku w wysokości odpowiadającej 2% uszczerbku na zdrowiu.

Powyższe okoliczności skutkowały oddaleniem apelacji jako bezzasadnej na podstawie art. 385 k.p.c.